

nogen Grund til at formode, at dette forholder sig rigtigt, og har derfor vedtaget at foreslaa Andragendet i dets Helhed, baade første og andet Punkt, henvist til Overvejelse af Finansministeren. Denne Indstilling skal jeg paa Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale til Vedtagelse af det høje Ting.

Finansministeren (J. C. Christensen): Jeg skal ganske kort udtale, at jeg kan tage imod den Indstilling, som Udvalget enstemmigt foreslaar.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om Indstillingen under Nr. 3.

Udvalgets Indstilling under Nr. 3 (se Tillæg B. Sp. 2575—76)

vedtoges enstemmigt med 37 Stemmer.

Derefter sattes Udvalgets Indstilling under Nr. 2 vedkommende *Ministerens for offentlige Arbejder* til Forhandling.

Ordføreren (Johnsen): Det i Betænkningen under Nr. 6 anførte Andragende er fra „Dansk Fiskeriforening“ og angaar Anlægget af en Fiskerihavn ved Vorupør. — Udvalget deler den i Andragendet udtalte Opfattelse, at vi her i Landet i Sammenligning med de andre Lande, der grænse til Vesterhavet, faa et forholdsvist altfor ringe Udbytte af Vesterhavsfiskeriet. Jeg skal herom tillade mig at henvise til de Udtalelser, jeg fremkom med under Saltvandsfiskerilovens 3die Behandling forrige Aar, ved hvilken Lejlighed jeg blandt andet oplyste, hvor stort Udbyttet af Fiskeriet i Vesterhavet — Skagerak ikke heri medregnet — har været for forskellige Lande for 1904. Efter de Oplysninger, som nu foreligge for 1905 — det sidste Aar, for hvilket der haves Oplysninger fra de internationale Havundersøgelses statistiske Afdeling — har Udbyttet for nævnte Aar udgjort: for England ca. 80 Mill. Kr., for Skotland ca. 40 Mill. Kr., for Nederlandene ca. 23 Mill. Kr., for Tyskland ca. 10 Mill. Kr., for Norge ca. $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og for Danmark og Belgien hver noget under 2 Mill. Kr. Vil man foretage en Sammenligning, maa der selvfølgelig tages Hensyn til den større eller mindre Fiskerbefolkning, der findes i de nævnte Lande, men selv om man gør det, vil Udbyttet for Danmarks Vedkommende alligevel blive forholdsvist ringe, særlig naar der tages

Hensyn til vor særdeles gunstige Beliggenhed. En Hovedaarsag til det ringe Udbytte for Danmark er utvivlsomt den Omstændighed, at der ikke paa den jydsk Vestkyst fra Skagen til Esbjerg findes en Havn, hvorfra Fiskeri med større Dæksbaade og Kuttere kan drives uden altfor lang Sejlads til og fra Fangstpladserne. Naturligvis vilde flere Fiskerihavne paa den lange Strækning være det allerbedste, men da jeg for mit Vedkommende gaar ud fra, støttet paa de Oplysninger, som herom foreligge, at allerede Anlægget af en enkelt Fiskerihavn vil koste ret betydeligt som Følge af, at den, navnlig for at kunne holdes fri for Tilsanding, maa føres ud til en større Vanddybde, tør man neppe tænke paa mere end eet Havneanlæg i en overskuelig Fremtid, foruden de mindre Foranstaltninger, som kunne være til Nytte, til Havfiskeriets Fremme, f. Eks. ved Thyborøn, Lemvig, Hirtshals, mulig Ringkøbing Fjord og maaske andre Steder. Stedet for Anlægget af en sliq Havn har Udvalget ikke villet udtale sig om, allerede fordi man i saa Henseende savner den nødvendige tekniske Indsigt med Hensyn til Havnebygning —, men at den saa vidt muligt helst bør være beliggende i Nærheden af de større Fiskepladser i Vesterhavet, følger af sig selv. Skønt Bekostningen ved et enkelt Havneanlæg, som sagt, neppe vil blive ubetydelig, vilde det dog vistnok være en daarlig Økonomi at undlade at tilvejebringe en af de første nødvendige Betingelser for Udviklingen af Vesterhavsfiskeriet. Oger det — saaledes som der jo foreligger Lovforslag om — rigtigt at anvende omkring 80 Mill. Kr. af Statskassen til ny Jernbaner, saa turde det ogsaa være forsvarligt at anvende en halv Snes Millioner Kr. til Anlæg af en Vestkysthavn, der utvivlsomt direkte og indirekte vil forrente sig lige saa godt eller bedre end adskillige af de foreslaaede ny Baner. Der er i den sidste Tid, og det med Rette, manet til Sparsommelighed i Statshusholdningen og Forsigtighed med ny Statsudgifter, og herom kunne alle vel nok være enige, men hvor det drejer sig om Udgifter i produktive Øjemed, hvor det, som her, gælder Udgifter til Udviklingen af et for vort Land saa naturligt Erhverv som Havfiskeriet, ved hvilket der kan vindes ny betydelige Indtægtskilder, bør man ikke lade sig afskrække af en øjeblikkelig større Udgift. Vi have kun altfor længe ladet de andre Nationer, der ikke ligge bedre for Vesterhavsfiskeriet end vi, tage største Parten af de Rigdomme, som ligge